

Introit: „*Nevzpomínejte na věci dřívější, o minulosti nepřemýšlejte. Hle, činím něco docela nového a už to raší.*“ (Izajáš 43, 18-19a)

Píseň 271

Modlitba

Čtení: Lukáš 1, 5- 25

Píseň 261

Text kázání: Lukáš 1, 26-56

Bratři a sestry,

minulou neděli jsme mluvili o Božím zaslíbení daném Abrahamovi, že **jeho potomstva bude jako prachu země a že ho nepůjde spočítat, tak jako hvězdy**. Abraham i jeho žena Sára již byly staří, sešli věkem a Sáře ustal běh ženský. Přesto Hospodin na nich vykonal to, co řekl. Sára otěhotněla a porodila syna Izáka. Takových podobných příběhů máme v Bibli několik. Ani Izákova žena Rebeka nebyla plodná, avšak Bůh způsobil zázrak, narodila se dvojčata Jákob a Ezau. Neplodná nejprve byla i matka Samsonova, který až dospěl, vysvobožoval Izrael z pelištejské poroby. A ještě bych zmínil jednu starozákonní událost. Tou je narození soudce a proroka Samuela, též neplodné matce Chaně. Jsem přesvědčen o tom, bratři a sestry, že Bůh nám skrze tyto příběhy říká něco velice mimořádného a důležitého. Především to, že je to sám Bůh, kdo skrze tyto zázračně zrozené vykonával své Boží záměry.

Nicméně tyto starozákonní příběhy jsou velmi dávné. A lid, o kterém čteme na začátku Lukášova evangelia, je samozřejmě velmi dobře znal. Ale taky vnímal, že je to už hodně dávno, kdy se Hospodin zastal svého lidu. V době těsně před narozením Pána Ježíše bylo tedy očekávání na Mesiáše velmi intenzivní. Různé skupiny židovských obyvatel měli samozřejmě o Mesiáši svou představu, někteří načasování příchodu Vykupitele vypočítávali, že ta doba už přichází. A navíc je potřeba si uvědomit, že pro Židy to byla doba velmi temná a těžká. Vždyť byli pod nadvládou Římanů.

Svým způsobem v tom lze ale nalézt jistou podobnost s tou dnešní dobou. Mnozí lidé se skutečně bojí, co bude. Mají strach z nemoci, ze smrti. Další mluví o tom, že brzy přijde konec celého světa. Mnozí se chtějí chytit jakéhokoliv stébla, jen aby neutonuli. Hltají zprávy, kdy a odkud přijde vysvobození. Není to ale nic nového. Apoštol Pavel v listě Římanům popisuje takovou situaci následovně: **Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů**. Celé tvorstvo možná nevyhlíží Božího Syna, ale vyhlíží své spasitele, vyhlíží, kdy přijde záchrana, kdy bude vakcína, kdy bude zase dobře. A co když nebude? Co když už nebude, tak jak bylo? Co když se svět změní? Je tohle ta správná naděje, ke které se máme upínat? Nemáme se právě o to více upínat k naději, která nepomůže? Pavel dále píše: **Jsmo spaseni v naději; naděje však, kterou je vidět, není už naděje. Kdo něco vidí, proč by v to ještě doufal?** Kdo je tou naší nadějí? Politik, který naslibuje hory, doly? Virolog, který předpoví, že už to brzy skončí? Nebo má falešná sebejistota o mé nesmrtnosti? Nikoliv! Tou nadějí je malé narozené dítě v jeslích. Tou nadějí, která už je vidět, je Pán Ježíš Kristus. On je totiž nadějí i pro nemocné, pro ty, které tento svět odepsal, pro umírající i pro ty, na které tento svět už zapomněl. Naděje, která nekončí, která trvá a je tu stále.

A tato naděje pro všechny lid se začala rodit tehdy před více jak dvěma tisíci lety. A začalo to velmi podobně, jako v těch starozákonních příbězích. Další již staří bezdětní manželé, které si Bůh chce použít ke svým záměrům. Jako by Bůh chtěl všem lidem říci, že teď se po dlouhé době bude dít něco velmi důležitého. Máme zde tedy již novozákonní příběh kněze Zachariáše a jeho ženy Alžběty. My jsme o nich četli, že **oba byli spravedliví před Bohem a žili bezúhonně podle všech Hospodinových příkazů a ustanovení. Neměli však děti, neboť Alžběta byla neplodná a oba již byli pokročilého věku**. Celý život si v manželství s sebou nesli určitou potupu, že nemohou mít děti. A trápilo je to. Nesli si sebou mnoho otázek. Předkládali svou prosbu Bohu a pořád nic. Až najednou, když **Zachariáš konal v chrámě kněžskou službu se mu zjevil po pravé straně oltáře anděl Páně a řekl mu, že jeho prosbu vyslyšel. Když ho ale Zachariáš uviděl, zděsil se a padl na něho bázeň**. Anděl mu oznámil, že jeho žena otěhotní a že jeho syn bude veliký před Pánem a mnohé obrátí k Bohu. Zachariáš nato ale odvětil: „**Podle čeho to poznám? Vždyť já jsem stařec a moje žena je pokročilého věku.**“ V té chvíli se mu anděl představil a dodal: „**Já jsem Gabriel, který stojí před Bohem; byl jsem poslán, abych k tobě promluvil a oznámil ti tuto radostnou zvěst. Hle, oněmíš a nepromluvíš až do dne, kdy se to stane, poněvadž jsi neuvěřil mým slovům, která se svým časem naplní.**“

Když Zachariáš vyšel ven z chrámu, všimli si ostatní, že se stalo něco neobvyklého, že **měl vidění**. Zachariáš ale zůstal němý. Protože neuvěřil radostné zvěsti, neuvěřil naději, že **u Boha je všechno možné**. A tu bych se, bratři a sestry, rád zastavil. Myslím, že tento princip je i dnes dost zřejmý.

Pokud nevěříme naději, kterou máme v Kristu Ježíši, jsme jenom němi svědkové, kteří nemají dnešnímu světu, co říct. Někdo možná řekne, že nám chybí zjevení pro tuto dobu, správná a dobrá prorocká řeč, že sami jsme bezradní, neboť nechápeme, co se s tímto světem děje. Opravdu nechápeme? A není právě o to více čas příhodný dávat lidem tu pravou naději? Naději, která byla zjevena a která je vidět? Naději věčného života v Pánu Ježíši Kristu? Není právě teď ten správný čas, když se bortí všechny jistoty života, hlásat a dávat naději, která jediná zůstává?

Vím, bratři a sestry, že i my křesťané jsme jen lidé, kteří někdy pochybují. Že i naše víra je mnohdy velmi křehká. Zvláště tehdy, když sami se ocitneme v nebezpečí života, tehdy když si uvědomíme svoji vlastní zranitelnost a smrtelnost. Ať jsou nám ale takové chvíle právě poučením, že **máme upnout svou naději k novému životu. Totiž tomu věčnému.** Nyní se bojíme. Bojíme se zemřít, nechceme, ale až se to stane a my budeme u Pána, na všechno trápení bude zapomenuto. K tomu upínejme své naděje! Víte, ono je to podobné jako u těhotných žen. Co jste, vy ženy, prožívali během těhotenství? Byla to jen radost? Nebo i obava? Anebo dokonce strach z porodu? Na všechno trápení je pak zapomenuto, když se narodí nový a zdravý člověk. Pak je přece veliká radost. Je to tak?

Když se vrátíme k tomu příběhu Zacharjáše a jeho ženy Alžběty, tak stojí jistě za zmínku, že **Alžběta své těhotenství po pět měsíců tajila.** Proč? Bála se? Nebo pochybovala? Věděla, že se jí narodí dítě Bohem zaslíbené, sama sebe v tom utvrzovala. Avšak co je pro těhotnou ženu taky důležité? Že se dítě v jejím těle hýbe. A u Alžběty o takovém pohybu dítěte máme zmínku v evangeliu. A to ve chvíli, kdy za ní přijde na návštěvu Marie, které rovněž archanděl Gabriel oznámil radostnou zprávu: **Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.** Když Marie vešla do domu a pozdravila Alžbětu, **pohnulo se dítě v jejím těle; byla naplněna Duchem svatým.** Je to velice zajímavé a neopakovatelné setkání. Jedna matka nosí pod svým srdcem dítě, které má připravit cestu tomu druhému dítěti, které pod svým srdcem nosí Marie. To pohnutí ještě nenarozeného Jana je ale velikým znamením. Znamením nového života. A znamením nového věku. A jako by už zde se nejradši ten malý Jan chtěl chopit svého úkolu. To, že se tyto dvě ženy setkaly, bylo ale důležité především pro ně samotné. Alžběta, když zaslechla Mariin hlas, tak byla naplněna Duchem svatým. A v tomto Duchu svatém prorokovala Marii: **„Požehnaná jsi nade všechny ženy a požehnaný plod tvého těla. Jak to, že ke mně přichází matka mého Pána? Hle, jakmile se zvuk tvého pozdravu dotkl mých uší, pohnulo se radostí dítě v mém těle. A blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána.“** Z evangelia není sice zcela jasné, jestli v té chvíli byla již Marie těhotná a pokud ano, tak velmi krátce. **Alžběta totiž byla již v šestém měsíci, když k Marii byl poslán Gabriel.** A když Marie odešla k Alžbětě, **zůstala u ní tři měsíce,** tedy téměř až do jejího porodu. Chci tím, ale říci, že Alžběta nemusela, nebo možná ani nemohla vědět, že je Marie těhotná. A možná to nevěděla ani Marie. Vždyť přece počala z Ducha svatého. A to je přece neobvyklá věc, kterou třeba nemusela ani poznat. Chci tím jen říct, že Duch svatý, který zde mluví skrze ústa Alžběty, vlastně povzbuzuje obě tyto ženy v tom, že s nimi Bůh koná něco velmi důležitého a mimořádného. Obě ženy se tak ve svém společném údělu mají možnost povzbuzovat ve víře. Mají společenství s povzbuzením k novému životu. A to je to, co my, křesťané, také potřebujeme. Povzbuzovat se navzájem ve víře v tento nový život v Kristu Ježíši.

Těhotné ženy ví, že ve svém těle mají skryt nový život, i když to zprvu nejde hned vidět. Nám se také mnohdy může zdát, že ten nový život v Kristu Ježíši není vidět. Může nás přepadat pochybnost, obava i strach. Zvláště v dnešní složité době. Apoštol Pavel k tomu v listu Římanům píše: **Víme přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu.** Tím porodem je míněn druhý příchod Pána Ježíše. Vysvobození k novému životu. Ukončení bolestí tohoto světa. Ukončení veškerého zla. A zdá se, že je to stále těžší. Sice neznáme přesný termín, ale je nám blíž, než byl kdykoliv předtím. A proto se držíme toho, co píše ještě dále Pavel: **A nejen to: i my sami, kteří již máme Ducha jako příslib darů Božích, i my ve svém nitru sténáme, očekávající přijetí za syny, totiž vykoupení svého těla.** Bratři a sestry, my jsme navíc spaseni v naději, která je vidět! A tak vám přeji, aby o Vánocích vám ta jasná hvězda jitřní jasně zazářila ve vašich srdcích. Amen.

Píseň 264 modlitba

Slovo poslání: Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Římanům 8, 38-39)

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen

Píseň 277